

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

33ste Kamer

Nr.

A.R. 2012/466/A

- *Algemeen –verbintenissen – overeenkomsten – Europees Betalingsbevel (Verord. (EG) nr. 1896) - Verweer tegen een Europees Betalingsbevel (art. 16 Verord. (EG) nr. 1896/2006) – Bevoegdheid (art. 6 Verord. (EG) nr. 1896/2006 en Verord. (EG) nr. 44/2001)*
- *op tegenspraak*
- *eindvonnis*

Bijlage: 1 Europees Betalingsbevel, 1 verweer tegen een Europees Betalingsbevel (Bijlage VI) art. 16.1 Verord. (EG) nr. 1896/06, 1 beschikking 747 Ger. W., 7 conclusies

In zake van:

De vennootschap naar Engels Recht **CKA LIMITED**, verder afgekort als CKA Ltd., met maatschappelijke zetel te [adres], Verenigd Koninkrijk en met ondernemingsnummer [...];

Eisende partij op verweer tegen een Europees Betalingsbevel,

Vertegenwoordigd door Mr. [naam] loco Mrs. [naam] en [naam], advocaten te [adres] ;

Aangeboden op
Niet te registreren
De ontvanger

Tegen:

De heer **P.D.B.**, wonende te [adres – België],

Verwerende partij op verweer tegen een Europees Betalingsbevel,

Vertegenwoordigd door Mr. [naam] loco Mr. [naam], advocaat te [adres] ;

REPERT N°
VON- EV

In deze zaak, in beraad genomen op 18/02/2013, wordt door de rechtbank volgend vonnis uitgesproken:

Gelet op:

- het Europees Betalingsbevel op verzoek van de heer D.B. door deze rechtbank op 13/09/2011 uitgevaardigd ten aanzien van CKA Ltd.;
- het verweer tegen een Europees betalingsbevel (formulier Bijlage VI) overeenkomstig art. 16.1 Verord. (EG) nr. 1896/2006 van 10/01/2012 uitgaande van CKA Ltd.;
- de beschikking tot regeling van conclusietermijnen overeenkomstig artikel 747 van het gerechtelijk wetboek van 02/04/2012;
- de conclusie, de aanvullende conclusie, de syntheseconclusie en de tweede syntheseconclusie voor CKA Ltd., neergelegd ter griffie op respectievelijk 26/04/2012, 26/06/2012, 27/08/2012 en 22/11/2012;
- de conclusie, de aanvullende conclusie en de tweede syntheseconclusie voor de heer D.B., neergelegd ter griffie op respectievelijk 25/05/2012, 20/07/2012 en 22/10/2012;
- de stukken voor de heer D.B., neergelegd ter griffie op 22/10/2012; en
- de stukken voor CKA Ltd., neergelegd ter griffie op 12/02/2013.

De raadslieden van partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in de openbare terechtzitting van 18/02/2013, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

Toepassing is gemaakt van de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Partijen verklaren ter zitting dat alle neergelegde besluiten in de debatten en het beraad kunnen behouden blijven.

1. **FEITEN**

1. De feiten die ten grondslag liggen aan huidige zaak kunnen als volgt samengevat worden.

De heer D.B. deed voor de verkoop op een veiling van een voertuig Chrysler Imperial, bouwjaar 1931, naar eigen zeggen een beroep op CKA Ltd. (dit staat ter discussie). Daarnaast blijkt dat van de heer D.B. op deze veiling nog twee andere voertuigen te koop wenste aan te bieden (een Buick Special Riviera 1957 en een Chevrolet Corvette L82, zie verder).

Op 08/03/2011 (datum verzending fax) vulde hij een formulier in met het oog op de verkoop van de wagen Chrysler Imperial (stuk 1 van de heer D.B.). Hierin werd een beschrijving van het voertuig opgenomen en een minimale verkoopprijs van € 50.000,00.

De wagen werd opgenomen als lot 245 voor verkoop bij veiling op 02/04/2011 te Essen (Essen Classica) (stuk 2 van de heer D. B.; stuk 13 en 16 CKA Ltd.).

Op 11/04/2011 informeerde de heer D.B. naar een stand van zaken in verband met de verkoop (stuk 3, waarbij ook melding wordt gemaakt van schade aan een ander voertuig).

Klaarblijkelijk zijn er dan contacten geweest tussen de heer D.B. en de verkoper, want op 20/04/2011 liet de heer D.B. per e-mail weten dat hij nog geen betaling ontving voor deze verkoop (stuk 4 van de heer D.B.).

Op 28/04/2011 volgde er dan aan factuur met vermelding van een verkoopprijs van € 17.500,00, zodat na aftrek van transportkosten nog € 17.000,00 zou betaald worden aan de heer D.B. (stuk 5 van de heer D.B.).

Per 12/07/2011 werd CKA Ltd. vervolgens in gebreke gesteld door de raadsman van de heer D.B.. Er werd onder meer op gewezen dat voor het hoger aangehaalde voertuig een minimale prijs van € 50.000,00 werd voorzien, zodat nog € 33.000,00 tegoed was. Tevens werd CKA Ltd. er op gewezen dat een ander voertuig Buick Special Riviera 1957 zelfs niet te koop werd aangeboden, waarvoor de schade werd geraamd op € 3.600,00. Tot slot zou een Chevrolet Corvette L82 beschadigd zijn geraakt (zie ook stuk 12 van de heer D.B.). Voor problemen met de eerste twee voertuigen werd CKA Ltd. in gebreke gesteld voor een bedrag van € 36.600,00. (stuk 6 van de heer D.B.).

Enig antwoord van CKA Ltd. blijkt niet uit de stukken. CKA Ltd. brengt enkel een intern mail bij van 26/07/2011 waarbij ene G. W. de beweringen van de heer D.B. betwist (stuk 14 van CKA Ltd.).

Op 01/09/2011 legde de heer D.B. dan een verzoek tot Europees betalingsbevel neer ter griffie van deze rechtbank, waarbij hij aanduidde (p. 4 “Aanvullende gegevens voor vorderingen in verband met consumentencontracten”) dat de vordering betrekking heeft op een consumentencontract en dat verweerder consument zou zijn. Deze vordering had betrekking op de aangehaalde € 36.600,00.

2. VOORWERP VAN DE VORDERING

2. De vordering van CKA Ltd. strekt ertoe de vordering van de heer D.B. onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren en hem te veroordelen tot de kosten van het geding.

De heer D.B. vordert zijn vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren en CKA Ltd. te veroordelen tot betaling van het bedrag van € 33.000,00, meer de intresten op grond van de wet betreffende de betalingsachterstand bij handelstransacties. Hij vordert het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren en CKA Ltd. te veroordelen tot de kosten.

3. BEOORDELING

3.1. Ontvankelijkheid van het verweer tegen een Europees betalingsbevel

3. De ontvankelijkheid van het verweer tegen het door deze rechtbank uitgevaardigde Europees betalingsbevel door CKA Ltd. wordt niet betwist. De rechtbank ziet geen redenen om ambtshalve te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van de vordering in verweer tegen dit betalingsbevel van CKA Ltd. Deze vordering is ontvankelijk.

3.2. Ten gronde wat betreft het verweer

4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig art. 17.1 en 17.2 van de Verord. (EG) nr. 1896/2006 van 12 december 2006 van het Europees Parlement en de Raad tot invoering van een Europese betalingsbevelprocedure (verder Verord. (EG) nr. 1896/2006) de procedure volgens het gewone burgerlijke procesrecht verdergezet wordt. Het is dus aan deze rechtbank om de vorderingen ten gronde, zoals deze ten grondslag lagen aan het Europees betalingsbevel te onderzoeken (naar analogie met een verzet tegen een verstekvonnis).

5.

5.1. In eerste instantie dient dan ook de ontvankelijkheid van het oorspronkelijke verzoek tot Europees betalingsbevel onderzocht te worden.

CKA Ltd. werpt op dit punt op dat dit oorspronkelijke verzoek niet ontvankelijk zou zijn, nu deze rechtbank geen rechtsmacht (de verordening spreekt van rechterlijke bevoegdheid zodat deze term verder zal gebruikt worden, zie art. 6 Verord. (EG) nr. 1896/2006) heeft. Met name wordt in de algemene voorwaarden van CKA Ltd. gesteld dat de Engelse rechtbanken bevoegd zouden zijn, zodat overeenkomstig art. 23 Verord. (EG) nr. 44/2001 van van 22 december 2000 van de Raad betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (verder Verord. (EG) nr. 44/2001) deze exclusief bevoegd zijn. De heer D.B. heeft deze algemene voorwaarde aanvaard door de ondertekening van het formulier met het oog op de verkoop van het voertuig Chrysler Imperial en de regels aangaande consumentenovereenkomsten zijn in deze niet van toepassing (de heer D. B. is geen consument, CKA Ltd. ontplooit geen activiteiten in België en de heer D. B. zou niet woonachtig zijn in België). Ook kan art. 6.2 Verord. (EG) nr. 1896/2006 niet toegepast worden, nu de heer D.B. in deze niet de verweerder is.

Tevens werpt CKA Ltd. op dat de vordering niet ontvankelijk is omdat zij geen contractuele band heeft met de heer D.B.. De overeenkomst werd aangegaan met C.K.A., dewelke een partnerschap naar Engels recht ('partnership') zou zijn. Nu buitencontractuele vorderingen uitgesloten zijn van Verord. (EG) nr. 1896/2006 is de vordering ook om deze reden niet ontvankelijk.

De heer D.B. laat daarentegen gelden dat hij een particulier is die "*occasioneel een van zijn wagens verkoopt*" (p. 2, nr. 1 tweede syntheseconclusie). Voor huidige geding worden de Belgische rechtbanken bevoegd verklaard op grond van art. 6.2 Verord. (EG) nr. 1896/2006. Bovendien meent de heer D.B. dat hij te beschouwen valt als consument in de zin van art. 15.1 Verord. (EG) nr. 44/2001 en dat CKA

Ltd. een activiteit ontplooit in België. Ook op deze grond zouden de Belgische hoven en rechtbanken bevoegd zijn.

CKA Ltd. is wel degelijk de contractspartij, en volgens de heer D.B. probeert deze ter kwader trouw verwarring te zaaien.

5.2. In eerste instantie verwijst de heer D.B. naar artikel 6.2 Verord. (EG) nr. 1896/2006 dat bepaalt:

“Wanneer de vordering evenwel betrekking heeft op een overeenkomst gesloten door een persoon, de consument, voor een gebruik dat als niet-bedrijfsmatig of niet-beroepsmatig kan worden beschouwd, en de consument de verweerder is, zijn de rechten van de lidstaat waar de verweerder woonplaats heeft in de zin van artikel 59 van Verordening (EG) nr. 44/2001, bij uitsluiting bevoegd.”

Deze bepaling heeft tot gevolg dat indien tegen een consument wordt gevorderd met het oog op het bekomen van een Europees betalingsbevel, diens woonplaats de rechterlijke bevoegdheid zal bepalen.

Overigens moet opgemerkt worden dat, hoewel partijen er niet bij stilstaan, dit ook de primaire bevoegdheidsgrond was waarop de heer D.B. zich beriep bij zijn verzoek om een Europees betalingsbevel te bekomen. Op deze aanvraag werd onder punt zes, onderaan pagina 4 aangeduid dat de vordering ging over een consumentencontract, dat de verweerder consument is en dat deze zijn woonplaats in een lidstaat heeft. Dit zijn alle toepassingsvoorwaarden voor artikel 6.2 Verord. (EG) nr. 1896/2006.

In tegenstelling tot wat de heer D.B. meent, moet voor de beoordeling van de toepassing van deze rechterlijke bevoegdheidsgrond evenwel niet gekeken worden naar de huidige procesposities (met name is de heer D.B. thans verweerder op een verweer tegen een Europees betalingsbevel), doch met de oorspronkelijke procesposities. Aangehaald artikel heeft immers betrekking op de rechterlijke bevoegdheid om een betalingsbevel te verstrekken. Wat dit betreft dient de heer D.B. als eisende partij beschouwd te worden.

Bijgevolg kan de heer D.B. zich niet op art. 6.2 Verord. (EG) nr. 1896/2006 beroepen om de rechterlijke bevoegdheid van de Belgische hoven en rechtbanken te schragen. De betreffende aanduidingen van de heer D.B. op het verzoek tot het bekomen van een Europees betalingsbevel zijn dan ook (al dan niet opzettelijk) foutief en misleidend.

5.3. Dit neemt evenwel niet weg dat de rechtbank thans dient na te gaan of er geen andere bevoegdheidsgrond voorhanden is.

Artikel 6.1 Verord. (EG) nr. 1896/2006 verwijst op dit punt integraal naar de regeling zoals voorzien in Verord. (EG) nr. 44/2001. Terecht werpt CKA Ltd. op dat de heer D.B. zich evenmin kan beroepen op art. 15 Verord. (EG) nr. 44/2001 om de Belgische rechtbanken bevoegd te zien.

Dit artikel, waarvan slechts in een beperkt aantal gevallen kan afgeweken worden (art. 17 Verord. (EG) nr. 44/2001) en welk dus dwingend van aard is - voorziet in de volgende relevante passages:

“1. Voor overeenkomsten gesloten door een persoon, de consument, voor een gebruik dat als niet bedrijfs- of beroepsmatig kan worden beschouwd, wordt de bevoegdheid geregeld door deze afdeling, onverminderd artikel 4 en artikel 5, punt 5, wanneer:

[...]

c) in alle andere gevallen, de overeenkomst is gesloten met een persoon die commerciële of beroepsactiviteiten ontplooit in de lidstaat waar de consument woonplaats heeft, of dergelijke activiteiten met ongeacht welke middelen richt op die lidstaat, of op meerdere staten met inbegrip van die lidstaat, en de overeenkomst onder die activiteiten valt.

[...]”

Om zich op deze bepaling te kunnen beroepen, dient de heer D.B. aan te tonen dat hij kan beschouwd worden als consument. In deze rust de bewijslast op dit punt op de heer D.B., in weerwil van wat hij stelt op p. 9 (nr. 16) van zijn synthesebesluiten. Deze bepaling is immers een uitzonderingsbepaling op de algemene regel van art. 2 Verord. (EG) nr. 44/2001 en de heer D.B. dient als eisende partij op verzoek tot het bekomen van een Europees betalingsbevel te bewijzen dat de vordering op correcte wijze werd ingesteld.

Nu art. 15 Verord. (EG) nr. 44/2001 een uitzondering vormt op de algemene regel van art. 2 Verord. (EG) nr. 44/2001, dient deze restrictief uitgelegd te worden (vgl. o.m. HvJ nr. C-464/01, 20/10/2005; HvJ nr. C-27/02, 20/01/2005; HvJ nr. C-89/91, 19/01/1993). Het begrip consument heeft in deze een autonome betekenis en heeft betrekking op de particuliere eindgebruiker, die als zodanig zelf eisende of verwerende partij moet zijn (vgl. o.m. HvJ nr. C-89/91, 19/01/1993). Deze bepaling is bedoeld ter bescherming van de zwakkere partij bij een overeenkomst waarin een economisch onevenwicht bestaat (vgl. o.m. HvJ nr. C-464/01, 20/01/2005; HvJ nr. C-96/00, 11/07/2002). Dit moet telkens in concreto worden onderzocht, rekening houdende met aard en doel van de overeenkomst (HvJ nr. C-269/95, 03/07/1997) en de objectieve omstandigheden waarin de overeenkomst tot stand kwam (HvJ nr. C-464/01, 20/01/2005). Het is niet de bedoeling om deze bescherming toe te kennen aan personen die deze niet nodig hebben (vgl. HvJ nr. C-89/91, 19/01/1993).

In deze kan niet worden aangenomen dat de heer D.B. zou opgetreden zijn als consument in de zin van deze bepalingen. Hij houdt vol dat hij slechts occasioneel wagens zou verkopen (p. 2, nr. 1 van zijn besluiten, nadien wordt dit gemiddeld 3 à 4 auto's per jaar, p. 8, nr. 15). In deze dient evenwel vastgesteld te worden dat op het moment van de overeenkomst voor het voertuig Chrysler Imperial, tevens nog twee andere voertuigen door de heer D.B. via CKA Ltd. (of C.K.) werden te koop gesteld. In de afgelopen jaren verkocht hij tevens via CKA Ltd. (of C.K.) 23 oldtimers (wordt niet betwist) en uit zijn eigen stukken (met name stuk 17) blijkt dat hij ook nog een beroep deed op andere verkopers (in dat geval ging het om een vonnis tegen SAS Artcurial).

Bovendien blijkt uit het hierna volgende dat de heer D.B. ook oldtimers verkocht (al dan niet als tussenpersoon) via andere kanalen, zoals websites.

Alleen al op basis van het aantal verkochte wagens en het feit dat de heer D. B. deze activiteiten reeds vele jaren uitoefent (niet betwist), kan opgemaakt worden dat hij een actieve en ervaren speler is op de oldtimermarkt. Bovendien stelt hij zelf dat hij oldtimers ‘oplapt’ en dan verkoopt. Indien dit zo is, kan een aantal van 3 à 4 wagens per jaar niet meer beschouwd worden als louter hobby, maar heeft dit een (semi-)professioneel karakter.

Dit kan ook moeilijk anders, nu de heer D.B. zelf enerzijds stelt dat het om een ‘prijzige’ hobby gaat (p. 10, nr. 17 synthesebesluiten), doch hij anderzijds stelt reeds lang (20 jaar) geen beroepsactiviteit meer uit te oefenen en verwijst naar zijn beperkte financiële draagkracht (p. 9, nr. 15 synthesebesluiten).

Daarbij komt dat de heer D.B. ten eerste actief is in de oldtimerwereld via verscheidene websites (onder meer www.gatsbyonline.be en lesautomobilesextraordinaires.com) en hij zichzelf voorstelt als uitgever van magazines, onder meer Chromes & Flammes (zie de gegevens zoals door hem zelf opgenomen op zijn Vimeo-profiel, stuk 3 CKA Ltd.). Via onder meer de ‘Les Automobiles Extraordinaires Club Belgium’ worden heel wat wagens te koop aangeboden (stuk 9 CKA Ltd.). Dat deze al dan niet de eigendom zijn van de heer D.B. (wat hij betwist) is niet relevant. Hieruit blijkt immers andermaal dat hij veel en actief optreedt op de oldtimermarkt (eventueel als tussenpersoon). Overigens moet opgemerkt worden dat de VZW Les Automobiles Extraordinaires blijkens de stukken van de heer D.B. zelve op 10/12/2010 werd ontbonden, terwijl uit stuk 9 van CKA Ltd. blijkt dat op 13/12/2011 nog wagens te koop werden aangeboden op het internet, met verwijzing naar Les Automobiles Extraordinaires Club Belgium. Hierbij dient de heer D.B. dan ook logischerwijs persoonlijk te zijn opgetreden.

Tot slot wordt het feit dat de heer D.B. de economisch zwakkere partij zou zijn tegengesproken door het door hemzelf ingevulde formulier met het oog op de openbare verkoop (stuk 1 de heer D.B.). Hierin werden de standaardvoorwaarden van de verkoper aangevuld (met name de betalingsvoorwaarden, zijnde binnen de 15 dagen) en werd de commissie aangepast (verminderd van 10 % naar 5 %). Dergelijke handelwijze kan enkel verklaard worden doordat de heer D.B. een ervaren speler is op de oldtimermarkt, die op regelmatige basis contracteert met de verkoper. Minstens toont dit aan dat hij niet dient beschermt te worden als economisch zwakkere ‘consument’.

Al deze elementen samen maken dat de activiteiten van de heer D.B. door hun omvang, duur en organisatie dienen beschouwd te worden als (semi)professionele activiteiten, los van het feit of de heer D.B. zich in België in regel heeft gesteld met inschrijvingen (KBO) en fiscale aangelegenheden.

Overigens moet er op worden gewezen, doch partijen staan hierbij niet verder stil, dat de heer D.B. in deze intresten vordert op grond van de wet betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties. Deze wet is evenwel enkel van toepassing op transacties tussen handelaars, hetgeen ook in hoofde van de heer D.B. een beroepsmatige bezigheid veronderstelt... (art. 2.1 en 2.2 W. 02/08/2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties).

De heer D.B. is dus geen consument in de zin van art. 15 Verord. (EG) nr. 44/2001, zodat op grond van de aanvaarde algemene voorwaarden van CKA Ltd. (of C.K.) (hierover kan geen redelijke betwisting bestaan nu op de door de heer D. B. ondertekende overeenkomst (stuk 1 de heer D.B.) wordt verwezen naar deze voorwaarden en de heer D.B. blijkbaar op regelmatige basis contracteert met CKA Ltd./C.K.; bovendien verwijst de heer D.B. in zijn ingebrekestelling van 12/07/2011 naar deze algemene voorwaarden) enkel de Engelse rechtbanken bevoegd zijn. Zelfs zonder deze algemene voorwaarden zijn de Engelse rechtbanken bevoegd op grond van art. 2 Verord. (EG) nr. 44/2001.

Het oorspronkelijk verzoek van de heer D.B. tot het bekomen van een Europees betalingsbevel is bijgevolg onontvankelijk en het verweer van CKA Ltd. tegen dit betalingsbevel is om aangehaalde gronden alleen al gegrond.

4. WAARDE VAN DE VORDERING, DE GEVORDERDE RECHTSPLEGINGSVERGOEDING

6. Aangezien het verweer van CKA Ltd. tegen het tegen haar uitgesproken Europees betalingsbevel gegrond is en het oorspronkelijk verzoek hiertoe van de heer D.B. onontvankelijk is, worden de kosten ten laste van de heer D.B. gelegd.

CKA Ltd. vordert het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding begroot op basis van de waarde van de vordering. Nu hiervan geen afwijking wordt gevorderd, wordt dit bedrag begroot.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 3, 4, 37, 41 en 42 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend in eerste aanleg en op tegenspraak,

Verklaart het verweer tegen een Europees Betalingsbevel op grond van art. 16.1 Verord. (EG) nr. 1896/2006 ontvankelijk en gegrond,

Vernietigt het Europees betalingsbevel zoals door deze rechtbank uitgevaardigd op 13/09/2011 en verklaart het oorspronkelijk verzoek om Europees betalingsbevel op grond van art. 7.1 Verord. (EG) nr. 1896/2006 niet ontvankelijk.

Veroordeelt de heer D.B. tot betaling van de gedingkosten in hoofde van CKA Ltd. begroot op € 2.200,00 rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 33ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, op **18 maart 2013**.

Waar aanwezig waren en zitting namen:
toegevoegd rechter
griffier.